

Drugi dan Ngu-Ngu-ja.

Zopet povem samo to, kar sem slišala.

Nisem vsega razumela. Morda še bom kdaj.

Včeraj smo se pozno vrnili z brega reke. Solnce je že davno zašlo za džunglo. Morali smo dolgo čakati ob vodi. Pred nami so se pojili antilope, bivoli z ostrimi, široko razprostrtimi rogovi in merjasci z ogabnimi rilci, z zapognjenimi čekani in izrastki pod očmi. Pili smo šele, ko so odšli.

Večer je bil topel. Nobenemu izmed nas se ni hotelo iti v kočice. Tam je bilo zatohlo in neznosno soparno. Sedeli smo torej na robovih gnezd in poslušali, o čem so se pogovarjali starejši.

Govoril je najstarejši med nami — moj dedek Bo-Bo.

»Šimpanzom se ne spodobi oponašati ljudi,« je renčal starina. »Človek ima svoje življenje, mi imamo — svoje.«

Razumela sem, da je dedek cikal na Ori-Ori-ja.

Baš danes je »striček« meni nič tebi nič ves dan hodil z žoltim svojim klobukom na glavi.

Delal se je zelo svečanostnega. Če je srečaval sosede, se je odkrival in mahal s klobukom nad sivo glavo.

»Tako se pozdravljajo ljudje!« je klical bahavo.

Mladina se je valjala od radosti in mrmrala kot obsedena.

Odrasli so se prizanesljivo smehljali novi »stričkovi« šali.

Častitljivi Bo-Bo se je zato jezil in godrnjal.

Nepričakovano je Ngu-Ngu začel braniti »strička«.

»Ne govori tako, cenjeni prijatelj!« je dejal. »Življenje vsega, kar živi, je eno. Samo razlike se opazijo.«

»Kaj?« je vprašal Bo-Bo, dvignivši glavo.

»Poslušajte, kaj se mi je nekoč zgodilo. Teta Hara-Ua lahko to potrdi,« je začel Ngu-Ngu.

»Da, tako je, natanko tako!« je pripomnila zgovorna šimpanzka.

»Pred leti so nas ljudje splašili z džungle. Zbežali smo in se ujeli v nastavljene mreže. Zvezane so nas prinesli v veliko poslopje. Kr-

mili so nas dobro. Dali so nam banane, pomaranče, mange, orehe... Imeli smo vedno čisto pitno vodo... Privadili smo se ljudi. Dobri so bili za nas... Sicer so nam podobni. Podajajo si tudi roke; rogajo se med seboj, smejejo se, če se vesele; mislijo, da so višja bitja...«

»Hm!« je zamrmral Ori-Ori in pomežiknil.

Jaz in druge mlade opice smo prasnile v glasen smeh.

»Tiho, paglavci!« se je zadrhl očka.

Mamica me je očitaje pogledala in stisnila ustne.

»Čez nekaj časa so nas začeli devati v posebne kletke... Vanje so hodili ljudje v belih oblekah... Božali so nas, dajali nam najokusnejše jedi. Naposled so nas nekega dne iznenada pobodli z nekakšnimi rezili...«

»Ali je bolelo?« je vprašala sosedinja Ba-hi.

»Ne posebno!« je pomignil z rameni Ngu-Ngu. »Kajne, Hara-Ua?«

»Da, da, tako je, natanko tako!« je takoj odgovorila šimpanzka. »Čutila sem takrat, da se mi nekaj vliva pod kožo.«

»Res je!« je pritrdil Ngu-Ngu. »Kmalu sem se čutil bolnega, zelo bolnega. Vsi moji tovariši so sedeli žalostni, nič niso jedli in pili. Bili so tudi bolni. Tedaj so zopet prišli ljudje v belih oblekah in so nas zopet pobodli...«

»Mene je lajnar tudi zbadal,« se je vmešal Ori-Ori. »To je delal, kadar se je napil.«

»To je drugačno zbadanje!« je pripomnil Ngu-Ngu.

»Kaj se je nadalje zgodilo z vami?« so se razlegli glasovi.

»Bilo nas je vseh skupaj sedemnajst. Umrli so drug za drugim. Ostala sva samo midva z Hara-Uo,« je odgovoril starec.

»Tako je, natanko tako!« je zopet pritrdila zgovorna Hara-Ua. »Ostala sem samo jaz in cenjeni Ngu-Ngu!«

(Dalje prih.)